

Μια μετα-αφήγηση στο πλαίσιο της Παροδίου Στοάς

Η έκθεση της Katharina Stumm αποτελεί ένα ιδιοφυές σχόλιο, σε ό,τι αφορά τον χώρο της Παροδίου Στοάς, ακριβώς γιατί αποπειράται να προβεί σε μια εικονολογική διερώτηση για το τι μπορεί να συμβαίνει, όταν ένας περαστικός διέρχεται την περιοχή.

Αντλώντας την έμπνευσή της από το γεγονός ότι οι τεράστιες γυάλινες προθήκες αποτελούν ένα πραγματολογικό όριο ανάμεσα στο μέσα και στο έξω, με άλλα λόγια, καθιστά τους υαλοπίνακες ως ένα μεταίχμιακό ανάλογο, που μπορούν να μετατραπούν σε έναν ασυνήθιστο πλαίσιο διαλόγου, ο οποίος αφορά τόσο το εσωτερικό του χώρου, όσο και τις αντανakλάσεις από την εξωτερική πλευρά.

Η Κ. Stumm, με άλλα λόγια, μάς προτρέπει να δούμε κάποια πράγματα διαφορετικά. Και ενώ εντέλλεται με μια έκθεση, στην ουσία αποδεικνύει πώς μια `μη-έκθεση` μπορεί να είναι μια έκθεση για το τι συμβαίνει σε αυτήν.

Η εγκατάσταση, στην οποία έχει προβεί, μάς προσκαλεί να διαπιστώσουμε, μέσω της εφήμερης ιχνογραφίας της, το τι ακριβώς συντελείται, προσφέροντας έτσι σε όλους μας, τις χαρακτηριστικές δυνατότητες που διαθέτει ο συγκεκριμένος εκθεσιακός χώρος.

Θα μπορούσε, τελικά, κάποιος να πει ότι ένας διάλογος είναι μια τεράστια συμβολική συνθήκη, η οποία μάς επιτρέπει να κατανοήσουμε κάποια θέματα περισσότερο από όσο νομίζουμε.

Και με τον τρόπο της, να αντιληφθούμε ότι τόσο ο εσωτερικός χώρος, με τις ασάφειες που έχει, αλλά και με τις γλυπτικές δυνατότητες που διαθέτουν οι σκάλες των ημιωρόφων, όπως και οι προστατευτικές μπάρες, πώς εντέλει συγκροτούν ένα διαφορετικό συγκείμενο. Ενώ οι επιλεκτικές αναπαραστάσεις της Katharina Stumm μάς προκαλούν να διανοηθούμε.

Κωνσταντίνος Μπάσιος
μέλος της Α.Ι.Σ.Α.

A post-narrative within the framework of the Side-way Stoa

The exhibition of Katharina Stumm constitutes a genius commentary regarding the space of the Side-way Stoa, because she attempts to utter an iconological viewpoint as to what is going on, especially when a passer-by walks around this area.

Her inspiration is based on the fact that the vast glass openings create a factual boundary between the inside and the outside. In other words, she renders them as a borderline demarcation that can signify an unusual framework of dialogue, which is not only about the interior part of the space, but the reflections of the outer space as well.

Furthermore, Katharina Stumm suggests us to view certain things differently, and while she is in charge of the exhibition, she allows us to see how a non-exhibition can be a show of what is going on.

The installation that she took the pains to present to us, invite everyone to verify, via her ephemeral draughtmanship, what exactly takes place, suggesting the specific potential this exhibition place has.

Finally, one could possibly argue that a dialogue has immense symbolic conditions, which allow us to understand specific issues better than we thought of.

By the artist's own way, we are able to conceive that the interior space, along with the ambivalent components that exist, as well as the sculptural possibilities that the mezzanine staircases have, not to mention the protective infrastructure, do, in fact, create a different context.

It is here that the selective representations of Katharina Stumm provoke us to contemplate.

Konstantinos Basios
member of A.I.C.A.